

NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické
ve Valašském Meziříčí

Září 2013 / 147

„Když farao lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelištejců, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: „Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta.“ Proto Bůh vedl lid oklikou, cestou přes poušť k Rákosovému moři. Izraelci vytáhli z egyptské země rozdělení do bojových útvarů.

Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti. Ten totiž zavázal Izraelce přísahou: „Až vás Bůh navštíví, vynesete odtud s sebou mé kosti.“ I vytáhli ze Sukótu a utábořili se v Étamu na pokraji pouště. Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.“ (Ex 13,17-22)

Milé sestry a milí bratři,

léto uteklo rychle. Na začátku prázdnin pořádají dvě velké skupiny dobrovolníků z řad mládeže tábory – pro mladší a starší děti. Na táborech je pro děti připravený zajímavý program. Na táboře pro malé děti byl celý program propojený s příběhem o tom, jak Izraelci putovali pouští. Pětiletá Bára, dcera Jana a Marty, roz. Krupové, namalovala velmi věrně naše tábořiště nad vesničkou Podolí, s chatičkami, lesem i ohništěm.

Kdyby šli Izraelci pobřežní cestou, dostali by se do Kenaánu asi za deset dní.

Ale to Bůh nechtěl. Proč nemohli Izraelci jít krátkou cestou a být brzo v zemi zaslíbené? Písmo doslova říká: „aby lid nelitoval, když uvidí válku“ (v. 17). Krátkou cestou by se Izraelci dostali příliš rychle k hranicím země zaslíbené a museli by o ni začít bojovat nepřípravě. Na to, aby byli

Obr. Barbora Machová, 5 let

schopni bojovat a ze strachu před bojem neutekli a nevrátili se do Egypta, potřebovali mít zkušenost z cesty pouští. „Proto Bůh vedl lid oklikou, cestou přes poušť.“ (v. 18)

V Egyptě dělali Izraelci cihly, doslova tam otročili „v hlíně a cihlách“ (Ex 1,14). Zajímavé, že při stavbě Babylonské věže si lidé řekli: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme. Cihly měli místo kamene a asphalt místo hlíny“. (Gn 11,3) Vyrábění cihel je v těchto příbězích obrazem života v otroctví, fyzického i duchovního. Většina z nás ještě pamatuje, jak nám minulý režim ohýbal záda, křivil charaktery. Jak asi museli být Izraelci po čtyřech stech letech v egyptském otroctví bázlivi? Mohli se umět se svobodně rozhodovat a jednat?

Na poušti má nastat důležitá proměna, z houfu otroků se má stát svobodný národ, národ osvobozený od strachu. Proto generace, která se narodila v otroctví, na poušti zemře a do země vejde až generace další, která se narodí na poušti. Jako by byla cesta pouští obrazem nového narození, zásadní proměny lidského nitra. (Apoštol o tom píše v 1 Kor 10,1-11.)

Poušť není člověku nakloněna, je životu nepřátelská. Je místem smrti. Poušť se stala znamením smrti a místem životu nepřátelských mocností. Je to úplně opačný ráz krajiny, než jakou Bůh původně stvořil. Vyjít na poušť může znamenat vyjít ze sebe sama, ze svého pohodlí, z egoismu a lhostejnosti.

Dnes nám to přijde hrozné, kruté a nepochopitelné, ale Izraelci sami nahlédli svou zkušenost tak, že to byla Boží výchova – že Bůh, který vedl lid oklikou, cestou přes poušť, je jako trpělivý vychovatel, jako otec, který vychovává svého syna a poušť je jeho školou (srov. Dt 8,5).

Zmínka o tom, že „Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti“ (v. 19), je podstatná. Zatímco se celý Izrael při vycházení zabýval egyptskou kořistí (Ex 12,35.36), Mojžíš se staral o Josefovy kosti. Zkusme si to představit. Všichni se chystají k odchodu. Celí rozčilení se strkají, povozy už jsou naloženy, děti do toho křičí. Všechno se to odehrává v noci a narychlo. Možná až v posledním okamžiku si Mojžíš vzpomene. Židovská tradice říká, že tento čin patří k Mojžíšovým největším skutkům.

Musíme jít do pouště, musíme opustit svoje předsudky a svoje hotové názory. Ale nemůžeme s sebou nevézt ty, kdo nás předcházeli. Ty, kdo byli před námi. Nemůžeme se odstříhnout od svých kořenů. Cesta do pouště je cestou do nového, minulostí nezajištěného prostoru, ale je dobré tam jít i s těmi, kteří nás na naší duchovní pouti předcházeli. I když je někdy těžké je objevit, najít (Josefovy kosti pravděpodobně musely být vyloveny z Nilu) a vzít s sebou.

Milí bratři a milé sestry, někteří již víte, že mi nejsou blízká vyprávění o tom, jak Izrael dobýval zaslíbenou zemi. Vlastně jsem dost obezřetný vůči boji, byť duchovnímu – musíme rozlišovat, jestli ten který boj má opravdu smysl, jestli jde o dobrou věc, nejen o náš, třeba skrytý zájem, a také si musíme dát pozor na to, abychom nezpůsobili mnoho mezilidských škod. Ale za některé věci stojí za to bojovat, a v některých situacích v životě platí, že *kdo neuteče, vyhraje*.

Možná jsou pro nás i některé těžší etapy života chvílemi přípravou na něco důležitého. Třeba proto, abychom se nelitovali, když se musíme zapřít, abychom se ne-

chtěli vracet k postojům, které jsme s pomocí Boží překonali, abychom neříkali jako Izraelci: „Je pro nás lépe sloužit Egyptu, než zemřít na poušti“. (Ex 14,12)

A také máme vědět, že s námi jde Hospodin. S Izraelci šel ve dne ve sloupu oblačovém a v noci ve sloupu ohnivém, tedy právě tak, jak to potřebovali. Dnes pro nás jeho přítomnost většinou není tak zjevná – ale stojí za to si jí všímat, děkovat za ni i po ní toužit.

Přeju Vám, milí přátelé, pěkný podzimní čas. Přijměte pozvání na sborový večer se sestrou farářkou Máriou Jenčovou a na sborový den, kdy budeme vzpomínat na prázdniny.

V příštích týdnech uvidíte ve městě plakáty s nadpisem PŘÍLEŽITOST PRO-ZKOUMAT SMYSL ŽIVOTA. Jde o tzv. **kurzy Alfa** - sérii setkání s večerí, přednáškou a rozhovory o základech křesťanství. Jsou vedeny a připravovány podle osnovy a pravidel, která se osvědčila. Před několika lety se do této iniciativy zapojilo najednou mnoho brněnských sborů a farností, nyní se chystá zapojit mnoho různých společenství po celé republice.

Prosím, pozvěte své hledající přátele a známé, kteří by se snad rádi dozvěděli něco o křesťanství, na kurs Alfa, který v našem sboru bude probíhat každou středu 25.9. až do 4.12. Je to jedinečná příležitost oslovit lidi kolem nás s pozváním k naději. První setkání s večerí, kam můžete se zájemci přijít, se koná 25.9. od 18:30 v salonku restaurace Štěpánov ve Valašském Meziříčí (je třeba se přihlásit dva dny předem u V. Fuksy, tel. 777 693 124). Více se můžete dozvědět na letáčích v kostele, na našich webových stránkách, na www.alfakurzy.cz, u bratra Fuksy nebo u mě.

Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Juliana Benčíková
Anna Dobešová
Marie Bryolová
Jarmila Podzemná

Jana Macíková
Václav Kubičný
Blanka Maršálková

O čem jedná naše staršovstvo

- Zprávy ze středisek Diakonie - byla schůze Dozorčí rady Diakonie domácí péče. Sloučení středisek Domácí péče a Hospic plánované od 1.1.2014 se odkládá. Termín bude určen ústředím Diakonie. Našemu sboru bylo navrženo organizovat rekondiční pobyty pro seniory v Sola Gratia - na toto téma staršovstvo diskutovalo.
- Sestra Eva Janírková zaslala **finanční informace k 30. červnu 2013**: Pokladna: 16 548,- Kč, bankovní účet: 62 574,- Kč, saláry hotově: 17 460,- Kč, saláry bankou: 3 185,- Kč, sbírky celkem: 9 374,- Kč, z toho účelová 1 665,- Kč a sbírka solidarity sborů 1 674,- Kč a sbírka pro hospic 2 650,-, sbírka na povodně: 24 780,- Kč.

k 1. září 2013: Pokladna: 12 776,- Kč, bankovní účet: 28 113,- Kč, saláry hotově: 18 300,- Kč (červenec a srpen), saláry bankou: 6 370,- Kč (červenec a srpen), sbírky celkem: 17 860,- Kč (červenec a srpen), z toho účelová 3 009,- Kč

- Hospodářské záležitosti:
 - Staršovstvo děkuje bratru Fojtů za opravu zavírání dveří na faru, bratrům Trusínovi a Bartoňovi za zajištění revize kotlů.
 - Staršovstvo řešilo problém krádeže okapových svodů z fary.
 - Zbytky kostelního inventáře, který je u Dobšů, je nutno vyklidit.
- Výprava do Kralic: 400 let Bible kralické v sobotu 14. září - přihlášen 1 účastník.
- Sborový zájezd do Třince 6.10.2013 - jedeme auty, odjezd od kostela v 7.30 hod.
- Staršovstvo souhlasí se studijním volnem bratra faráře Hellera v délce 3 měsíců v termínu srpen, září, říjen 2014.
- Seniorátní kalendář - instalace bratra faráře Petra Kulíka v Javorníku v neděli 13.10.2013 v 15 hod.
- Konvent východomoravského seniorátu 9.11.2013 8.30 hod na Vsetíně
 - za náš sbor se zúčastní sestra Tyralíková a bratři Heller, Košťál, Jelínek.
 - Návrhy k projednání na konventu:

a) staršovstvo se usnáší, že znovu podáme návrh z loňska:

Synod ukládá Synodní radě, aby zahájila řízení o změně Řádu diakonické práce (ŘDP), oddíl III, článku 15, části C, ve smyslu doplnění o nový odstavec (č. 10), přičemž následující odstavce se přečíslojí na 11 a 12. Nový odstavec by zněl: „Zaměstnanec, který je členem Dozorčí rady střediska, nemůže být v době výkonu člena Dozorčí rady střediska (DRS) propuštěn z pracovního poměru s výjimkou hrubého porušení pracovní kázně. Dále nesmí být pro výkon své činnosti v Dozorčí radě střediska znevýhodněn nebo zvýhodněn ve svých právech, ani nesmí být diskriminován.“

Zdůvodění: Části jednání DRS se obvykle účastní i Správní rady střediska (SRS). Aby se člen DRS z řad zaměstnanců mohl svobodně vyjadřovat k projednávaným záležitostem, musí se cítit bezpečně vzhledem k vedení střediska.

b) Návrh na synod, který by vyzval Synodní radu, aby ve spolupráci s dalšími církvemi jednala se státem o tom, aby byl Velký pátek vyhlášen státním svátkem, zformuluje či jeho dřívější formulaci dohledá br. Heller.

- S oběma návrhy na změnu církevního zřízení z posledního synodu staršovstvo souhlasí.

Ze zápisu Tomáše Jelínka

Děti, dorost, mládež

Putování pouští

Praktická ukázka-podrobný popis z pár táborových dnů:

Šli jsme dlouho a hledali jsme vodu. Ale byla hořká, proto jsme šli dál. Jsem ve skupince Góšen. Vymysleli jsme si pokřik: „*My jsme silný Góšen, všem vám dáme košem a všechny vás pokoušem.*“ Jak jsme dorazili do tábora, večer jsme hledali další sladké

vody. Moc jí nebylo. Víc jsem našla hořké vody. Ubytovali jsme se a vybrali jsme si postele. Nejdřív jsem spala na vrchní posteli, ale pak jsem spala dole, protože na vrchní nebylo opěrátko. Na vrchní spala Míša. Ve skříni mám dvě poličky.

Ráno jsme našli manu. Luštili jsme morseovku. Byli jsme s luštěním první hoto-
vi. Pak jsme šli do kuchyně, kde nám taková hloupá prodavačka (ťuky, ťuky na hlavič-
ku) dala věci. Šli jsme po červených fáborkách. Došli jsme do lesa. Až dorazila po-
slední skupinka, tak přinesla kameny na ohniště. Pak vedoucí skupinek dělali těsto na
pečené hady. Sice jsme v lese dělali oheň, i když se to nesmí, ale byli s námi vedoucí,
takže jsme oheň dělali. A pekli na klacku hady. A stavěli svatyně. A když to bylo hoto-
vo, tak jsme hady zapíchli do svatyně, nebo před ní a šli jsme do tábora.

V úterý jsme šli pouští pro vodu. Mojžíš hodil naše ozdobné vlajky a svoji hůl na
zem a vystříkla z keře voda. Jenomže my jsme měli kelímky stále nenaplněné, proto-
že byly ucpané míčky. Pak jsme nosili vodu do kyblíčku. Naše skupinka byla první,
protože Šimon nosil nejvíc vody v kšiltovce. Já jsem kšiltovku neměla, tak jsem to dě-
lala šátkem, jenomže mi to moc nešlo. Vrátili jsme se a byli přichystané vodní bomby,
hluboký bazén, stříkácí had, pochodový potůček. Pak jsme se myli, ale když jsme byli
v hlubokém bazénu, tak Bobr (Štěpán Matalík), Jeníček (Jan Lukáš ml.) a Fífa (Filip
Křenek) vylili na nás menší bazén.

Co se mi na táboře tak trochu nelíbilo:

Noční hra - probudili nás, byla mi děsná zima. Pak jsem se oblékla a šli jsme na louku a já jsem měla strach. Měli jsme jít na kopec, kde se objevil Pán Bůh. Byl otočený zády k nám. A měl za sebou oheň. My jsme po jednom k němu měli jít a obejít oheň 3x. Pak jsme šli zpátky do chatek.

Fidorka – Byla jsem trochu smutná, protože se Báře (mojí sestře) u ohně roztopila Fidorka. Naštěstí jsme zavolaly Bobra a on Báře fidorku dal na verandu zmrazit.

Co se mi na táboře nejvíc líbilo:

Nejvíce se mi líbily nástupy, protože jsme zpívali večerní a ranní písně. Také se mi líbilo, jak jsme dobývali Jericho. Sbírali jsme tam papírky. Když nás Jerišan chytil, tak jsme mu museli dát lísteček. Hledali jsme i stříbrné hroudy. A když nás s tou stříbrnou hroudou chytili, tak měli smůlu, protože nám ty hroudy nemohli vzít.

Všechny VTH (Velké táborové hry) se mi moc líbily., protože jsme tam zpívali píseň „Řek' Mojžíš jednou lidu svému, přišel čas...“

Celý tábor se mi moc líbil a děkuji moc všem vedoucím, že to tak krásně připravili.

Magdalena Machová

Udalo se ve sboru

Setkání s Velkou Lhotou

Začátkem července měl náš sbor setkání se sborem na Velké Lhotě. Setkání má už letitou tradici. V létě jedeme na Lhotu my a před vánocemi Lhocané k nám. Je to proto, že přece jen v případě, že je sníh či námraza, jsou Lhocané na tyto podmínky specialisty. Původně to byla setkání staršovstev, ale co by mudrovalo staršovstvo samo. Je to skvělé si zamudrovat o problémech sborů, seniorátu i církve v širším společenství.

Když přijdete na Velkou Lhotu, jste opravdu před kostelem. Provedli tam výraznou stavební změnu. Na mne působí tato změna tak, že se prostor před kostelem otevřel. Popisovat nebudu, zajedťte si tam. Návštěva kostela je organizovaná v rámci akce „Otevřené brány“ kostelů v širokém okolí zlínského kraje. A ta úprava terénu šla i do hloubky, tj. byly nutné i zemní práce a to není práce levná. Bez dotací by to nešlo.

Po bohoslužebném úvodu na setkání byl ústřední program na téma „Co bylo na synodu“, čehož se ujal náš seniorátní kurátor Vláďa Buzek. Do funkce vedoucího ta-

jemníka Ústřední církevní kanceláře byl slavnostně uveden bratr Martin Kocanda. Byly uvedeny okolnosti přijetí nového zákona o ukončení dosavadního způsobu státní podpory a tím že se církev musí připravit na samofinancování. Synod nic nerozhodl. Strategická komise a členové Synodní rady připravili materiál, který přijde do sborů k diskusi. Církev musí sama, zespoda, ve svých sborech, staršovstvech a seniorátech hledat řešení, kterému se nevyhneme. Bude to znamenat změnu struktury zvýšení obětavosti a další kroky. Synod odsouhlasil prodej budovy Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlově. Dosud stejně dluží miliony za nájem, ale koupit budovu může. 4. zasedání 33. synodu bude probíhat ve Vsetíně od 29. května do 1. června 2014. V poslední den synodu, v neděli, by poslanci z každého seniorátu navštívili jeden konkrétní sbor, podíleli se na průběhu bohoslužeb a informovali o průběhu a výsledcích synodu.

Během setkání s Velkou Lhotou jsme byli obloženi obloženými chlebičky a jinými dobrotami a tekutinami, takže jsme odjížděli až za tmy. *Daniel Košťál*

Zemřelí

Marta Zajíčková, rozená Vavříková

Oslovovali jsme ji Martičko. Vskutku byla Martičkou - nesla jméno své biblické jmenovkyně, měla by se však jmenovat Marta Marie. Byla vskutku pracovitá, jako Marta, ale dovedla odložit všechny povinnosti, když se jednalo o věci víry jako Marie, která pokojně seděla u nohou Pána Ježíše a naslouchala jeho slovům.

Narodila se jako nejmladší z 5 dětí. V rodině doznívala bolest nad úmrtím první manželky, po které zůstaly dvě děti. Maminka, za svobodna Vrajová, byla dětem živým vzorem křesťanky, která s radostí a pevnou vírou v Pána Ježíše Krista slouží rodině i všem potřebným. Martička viděla mnohokrát maminku klečct a modlit se za požehnání pro dům a především pro všechny, kteří jí byli svěřeni.

Když jsme se s ní seznámili v evangelickém sboru v Hošťálkové, odkud maminka pocházela, upoutala mne radostným postojem k životu. Od maminky i od kmocháček přijala za své, že křesťané jsou pozváni k tomu, abychom podle slov Pána Ježíše šířili jeho evangelium všude. Měla mnoho povinností v hospodářství i doma a po absolvování ZŠ při studiu na střední zemědělské škole. Přesto si našla čas na společenství mladých křesťanů. S nimi se učila hrát na kytaru a zpívat nové duchovní písně, které mluvily k jejímu srdci. Kroužek navštěvoval valašské sbory. Někde tam se seznámila s budoucím manželem Jendou Zajíčkem, hluboce věřícím křesťanem. Pro ni bylo samozřejmé, že si vezme jen stejně smýšlejícího křesťana. Mladí manželé se dále věnovali životu ve sboru ve Valašském Meziříčí, Martička učila v nedělní škole a spolu s Jendou se zapojila do modlitebního života.

Rodina se rozrostla o dcerušku Janičku, které oba věnovali velikou péči. S ní prožili manželé mnoho radosti. Ano, smyslem jejich životů byla rodina a společenství sboru.

Neuzavírala se však ani před lidmi kolem. Měla mnoho přátel. A všude tam, kde

pracovala, v JZD, a v podniku Avip, když musela opustit místo školnice v ZŠ v Loučce. Všude ji měli rádi a těžko se s ní loučili. Pro vážné zdravotní potíže odešla v roce 2001 do invalidního důchodu. Nesložila ruce v klín. Její smysl pro pořádek, pro krásu se odrážel všude.

Mne a manželku s Jendou a Martičkou spojovalo mnohaleté přátelství. Nezapomenu na zimní návštěvy v Loučce, kdy nás provázeli sněhem zavátou krajinou a ukazovali nám krásu valašských hor. Pak nečekaně přišla těžká nemoc. Přes úsilí lékařů a nemocničního personálu, se nepodařilo vývoj nemoci zastavit. Častěji a déle musela zůstat v nemocnici. Statečně po dva roky bojovala o svůj život, než odezdala svou duši zpět svému Pánu.. Mnozí se za ni modlili, navštěvovali ji a snažili se její těžké dny ulehčit. Rád bych rád vyjádřil poděkování Jendovi a Janě, kteří s ní strávili dlouhé hodiny v nemocnici. Poslední dny strávila v našem evangelickém hospici Citadela, který Jenda se svou stavební firmou budoval.

Loučíme se s ní v naději slavného setkání v Božím království pokoje.

Pavel Smetana

Týká se nás

Církevní restituce - úvod

Kdo z vás, čtenářů, byl na letošním sborovém shromáždění, ví, že jsem měl připomínku, aby staršovstvo bylo pověřeno uspořádat v tomto roce k tématu jedno nedělní sborové odpoledne. Po doplňující diskusi byla připomínka přijata. Nabídl jsem, že bych sledoval články, napsané k tématu v Českém Bratru (který nebere nijak mnoho členů) a zkráceně, ale srozumitelně je prezentoval v Našem Časopise. V rámci hledání nového radaktora(-ky) chci tím také soustavněji pomáhat spoluvytvářet jeho obsah.

Na shromáždění jsem poukazoval na článek br. Romana Mazura, faráře v Praze - Libni, seniora Pražského seniorátu, uveřejněný v Českém bratru č. 1, který se mi velmi líbil pro srozumitelnost. S dalšími čísly ČB jsem však spolu s některými z vás zjistil, že v nich jsou k tématu zveřejňovány doplňující stati různých autorů: *Prospějí církevní restituce, nebo uškodí?* (2), *Kolik dlužím své církvi?* (2), *Smlouva mezi státem a církvemi podepsána* (3), *Uživí církve své faráře?* (3), *Síla a slabost finančního vyrovnání* (4). Je to dobře, kdo jiný by měl být dobře informován, když ne my? Tím spíše, že: se setkáváme s rozdílnými názory třeba i v našich širších rodinách, kde to třeba ani nečekáme, nebo u řady našich dobrých přátel. Zatvrzelé a nepřesvědčitelné odpůrce, kteří v tomto řešení nevidí to, čeho jsou vlastně zastánci – „věřící, živte si své církve sami“, přímo vynechám. Pro ně platí „škoda slov“.

Proč to tak je? Myslím, že pro naprosto lživé argumenty tzv. „zleva“. Využívá se naší současné zhoršené hospodářské situace s argumentem, že vyplácením finančních náhrad za církevní majetek, který již nelze vrátit a navrácením majetku dosud vratného, ostatní občané státu dále nějak zchudnou. Pro takové argumenty platí název propaganda, v tom horším (pejorativním) smyslu. Je to voda na mlýn řady lidí bez samostatného myšlení!

Že ne? Slyšel jsem k tématu již mnoho, převážně záporného. Nakonec vše předčil jakoby přátelský mail z USA, státu Colorado, města Loveland, kde již přes 30 let žije emigrovaná česká profesorka (!), ze školy, kde jsem dříve učil. Ta mi napsala: „Jste magoři, skoro všechno vám již pod rukama ukradli a teď dopustíte, aby zbytek začachovala ŘKC ve prospěch Vatikánu!“ Zapomněla asi, že jsem evangelík. „Bez komentáře“ – tady se toto konstatování naprosto hodí.

Jak to tedy je? Dobře, rychle a jednoduše to řekl při jiné příležitosti náš br. farář Heller. Jde přece o výsledek vážných rozhovorů, trvajících řadu let, jichž se zúčastnili z obou stran (myšleno zjednodušeně církev – stát) desítky delegovaných odborníků. Z řad jak politiků a státních ekonomů, tak nejlepších pověřených lidí z církví. Jistě, že z ŘKC jako největší a nejmajetnější, byl zájem největší. To je přece legitimní. Naproti tomu se jen málo vnímá to, že ŘKC ze svých náhrad poskytne více než 15% ostatním menším, jistě chudším církvím. V uplynulém 15. týdnu při večerních zprávách, celý večer od 19 do 23 hod. běžel dole na obrazovce text striktního vyjádření arcibiskupa kardinála Dominika Duky, ve stejném smyslu: Jde o dvacet let trpělivých diskusí státu a církví, završených nakonec konsensem, který potvrdily obě komory našeho parlamentu. Angažovalo se snad zahraničí a veřejnoprávní TV musela dát prostor této krátké, ale pádné argumentaci? Jinak si to v zjitřené atmosféře skoro nedovedu představit.

Někteří (a myslím, že je to tak trochu po příkladu BJB – baptistů) tvrdí, že my, menší církve, vlastně žádný majetek nemáme. Nebo dokonce, že církvím sluší být chudými. Proto od státu nic nepřijmeme. Jistě platí, že církve dnes majetek především cíleně neshromažďují. Chtějí však také křesťansky sloužit, nejen Boží slovo zvěstovat. Sloužit chudým, různě nemohoucím, stárnoucím a postiženým přírodními pohromami, což úspěšně dělají. Třeba prostřednictvím Charity, naší Diakonie nebo ADRY (patří Církvi adventistů s.d.). Bez majetku se při tom neobejdeme, nebudme falešní.

A myšlenka, že jsme skutečně nemajetní? Zde bych chtěl, jako kdysi vedoucí kolektivu, který prováděl inventarizaci našeho sborového majetku, také něco říci. Byla prováděna podle metodiky, která byla již tehdy přizpůsobena nutnosti svůj majetek dobře znát a být tak připraven na budoucí majetkové narovnání. Výsledek činil překvapivých 16 552 020 Kč, i při užití všech snižujících odpisů vlivem stárání majetku. Prostě to byla jeho současná účetní hodnota. Uvědomme si, že těch přes šestnáct milionů jsme vytvořili bez cíle nějakého hromadění bohatství. Především naši předchůdci a my, v malém sboru, který trvá prakticky pouhých 100 let. V mírových dobách naší první republiky, za kruté světové války i při komunistické nepřízni, kdy jsme majetek jen tak, tak udržovali. Snad pak lépe pochopíme, že církev obecná, za dva tisíce let trvání, vytvořila hodnoty nesmírné. Však jí to skoro všude na světě dá mnoho práce, aby nejrůznější majetek také něco vytvářel a vytvořená hodnota posloužila zpět k jeho řádnému spravování k užitku lidí bez rozdílu vyznání. Církevní školy, domovy důchodců, hospice aj. U nás, kde u mnohých občanů převažuje jaksi až „zastydlá“ sekularizace, současně ještě tak trochu přiživovaná, to mnozí stále nechtějí chápat.

Církev se jednoduše také hlásí o svůj státem protiprávně zabavený majetek tak, jako to krátce po roce 1989 udělali jiní poškození.

Tolik na úvod s vědomím, že seznámení s podstatou článku br. Mazura, jako rozhodujícího, bude pokračovat příště.

Pavel Hromádka

Diakonie

Českobratrské církve evangelické

Domácí péče – Žerotínova 319

757 01 Valašské Meziříčí

telefon: 737 966 347

č.účtu: 1855020319/0800

valmez@diakonie.cz

www.diakoniev.cz

Hospic Citadela - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 084

fax: 571 629 085

č.účtu: 94-2556380247/0100

hospic@citadela.cz

www.citadela.cz

Což takhle dát si koučink...

Středisko Diakonie ve Valašském Meziříčí má na svém kontě další úspěch. Jeho manažeři slavili absolvování 140 hodinového výcviku v systematickém koučinku. Tento dlouhodobý výcvik bylo možné realizovat díky projektu „Vzdělávejte se pro růst!“, reg. č. CZ.1.04/1.1.00/71.00002, který je financován z 85% z prostředků Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a z 15% z prostředků státního rozpočtu ČR. Vzdělávání probíhalo od března 2012 do dubna 2013. Pro Mgr. Jana Vodáka, Ph.D. máme pár otázek, jejichž cílem je přiblížit koučování jako pojem a zároveň to, jaký je jeho smysl.

Co to vlastně koučování je? Pokusím se odpovědět co nejjednodušeji. Koučování je metoda vedení rozhovoru, která pomáhá odhalovat skryté vlastnosti, potřeby, touhy s cílem nalezení sebeuspokojení v práci i v životě.

Jak mohou lidé vnímat rozdíl mezi koučováním a návštěvou u psychologa? Návštěva u psychologa je brána spíše jako poradenství a klient očekává, že si domů odnese nějaký návod, co by měl udělat. Kouč je stejně jako psycholog dočasné opatření, ovšem s tím, že potenciál hledá v klientovi. Je průvodcem ke změně a k potřebě lepšího výkonu. V případě manažera firmy pomáhá koučování vybalancovat vztah mezi pracovním a soukromým životem. A to v dnešní době vnímám jako zvlášť důležité.

Promiňte, ale nedalo by se koučování přirovnat k takovému kafi s dobrou kamarádkou? Kamarádky často dávají rady, které by samy neaplikovaly. Lidé si mohou dovolit se před koučem daleko více odhalit, samozřejmě duševně ☺. Je to proto, že vše, co koučink obnáší, nebude mít důsledky někde jinde, v jiné oblasti života. Kouč je profesionál, který se snaží dávat rady co nejméně, nepotřebuje si vztah s klientem udržet, tak jak je to v případě kamarádství. Nejde pouze o nastavení cíle,

ale zároveň o prověřování kontraktu, čehož je kouč zárukou. Klient má tak pod kontrolou svoje investice.

Dá se říct, že existuje někdo, pro koho koučink není vhodný? Ale ano. Lidé, kteří žijí přítomností a moc neplánují, neboť koučování je o nastavení změny. Pak lidé, kteří nechtějí prožívat zodpovědnost za to, co si nastavili, a přehrávají tak psychickou zátěž jinam, například na zaměstnavatele, partnery, či děti. A také ti, kteří mají život tak těžký, že nevidí přes tu tíhu možnost jakéhokoli jiného nastavení.

Dobře, můžeme se bavit tedy o tom, pro koho koučink vhodný je? Prakticky pro všechny ostatní, kteří touží po nastavení trvalých změn. V případě jednotlivců je koučování výhodné tam, kde lidé skutečně chtějí. U firem je to tam, kde manažerům záleží na lidech a jejich potřebách. Zaměstnanci se pak necítí v pasti, ale vnímají pocit dobrovolnosti.

A jaký může mít efekt aplikace technik, užitečných v obchodních firmách, v sociálních službách? To jsme se zeptali ředitelky Diakonie Valašské Meziříčí **Mgr. Zdislavy Odstrčilové**: I my musíme být efektivní. I sociální služby musí proměnit všechny prostředky v maximální přínos pro klienty. Zaváděním komunikačních technik, které zpřehlední vnitřní komunikaci mezi pracovníky a jasně definují cíle jednotlivých lidí, vedou ke zjednodušení, zefektivnění a tím i ke zlevnění všech vnitřních procesů. Bylo by marné, kdyby služby, na které všichni ze svých daní přispívají, byly prodělečné.

Absolvovaným školením Diakonie Valašské Meziříčí nastavuje efektivní způsoby komunikace a to jak uvnitř instituce, tak i ven. Nastavuje laťku v požadavcích na rozvoj instituce i jednotlivých zaměstnanců. Právě v této době je zefektivňování procesů nejpotřebnější. *Jitka Bajzová*

Dvě pozvání

V. Konference na téma **Rodina a péče o lidi s demencí** se koná **2.10. 2013** ve Valašském Meziříčí ve velké zasedací místnosti Městského úřadu, Náměstí 7, v čase od 8.30 do 15.30.

Dne **3.10.2013** se koná **akreditovaný vzdělávací program** na téma **Práce s rodinou klienta**. Kurz je osmihodinový od 9.00 do 15.00 hod. a koná se ve školící místnosti Hospice Citadela, Žerotínova 1421. Lektorkou je Bc. Alena Koudelková, Dis.

Bohoslužby:

8.9. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně, kázání pro děti
15.9. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
22.9. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně, křest Terezie Adámkové
	14.00	Vzpomínání na prázdniny
29.9. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
6.9. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

Pravidelný měsíční program:

Pondělí 16. září v 18.00 - sborový večer

Mária Jenčová z Mořkova – Slavkovská iniciativa smíření

Pravidelný týdenní program:

Středa	16.00	náboženství
Čtvrtek	18.00	biblická hodina
Pátek	16.30	dorost
	18.00	mládež
Neděle	8.45	nácvik sborového zpěvu
	9.30	bohoslužby

Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00

Bratr farář Heller 15.9., 29.9.

(pro zájemce sraz u kostela ve 13.30)

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovnice

Věra Tyralíková

mobil: 723 981 253

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: valasske-

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190 396 260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 8. 9. 2013

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

Palackého 420/21

757 01 Val. Meziříčí

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu